

ROMÁNIAI MAGYAR DEMOKRATA SZÖVETSÉG SZÖVETSÉGI ELNÖK

Kolozsvár 400489
Republicii u. 60. sz.
tel/fax: +40 264 590758
email: elnok@rmdsz.ro

KIÁLLNI, KÉPVISELNI, KIHARCOLNI – Kelemen Hunor szövetségi elnök beszéde az 1848-as forradalom 168. évfordulóján Szatmárnémetiben

Tisztelt ünneplő közösség!

1990-től, a kommunista diktatúra bukását követően 27. alkalommal ünnepeljük szabadon a magyar szabadság napját itt, a Petőfi szobornál.

Számunkra különösen fontos ünnep ez. Fontos, mert a szabadságharc eseményeinek jelentős része Erdélyben játszódott. Fontos azért is, mert a székely rendek csatlakozása a forradalomhoz a modern magyar polgári öntudat kialakulásának egyik jelentős állomása. Fontos, mert a mai értelemben vett modern nemzet kialakulása is ehhez a szabadságharchoz köthető, enélkül nem érthető meg.

Március 15-e a marosvásárhelyi tragikus március, a fekete március óta hajszálpontosan mutatja, hogy hol tartunk szabadságunk és biztonságunk megteremtésének folyamatában: megvan-e minden feltétel arra, hogy méltó életet élhessünk magyar emberekként.

Hölgyeim és uraim!

Emelkedettségre ma kevés okunk van. Hetek óta azon gondolkodom, és arról beszélek munkatársaimmal, barátaimmal, hogy vajon egy rossz irányú változás kezdete az, amit megélünk ezekben a hónapokban, vagy csak utórezgése mindannak, amiről egyszer már azt gondoltuk, hogy örökre magunk mögött hagytuk.

Egy valamit azonban minden kockázat nélkül állíthatunk: az erdélyi magyarok szabadsága ma jobb állapotban van, mint 26 évvel ezelőtt, de rosszabb állapotban van, mint egy évvel korábban.

Mert a helyzet az, hogy ami szabadságunkat illeti, ma inkább aggódnunk kell, mint ünnepelnünk.

Ma sokszor az egymással szembe helyezett szabadság és biztonság vitájától hangos a közbeszéd, és mintha a szabadság rovására keresnék és ajánlanák egyesek a biztonságot.

Jogos a kérdés: fel kell-e, fel szabad-e áldozni a szabadságot a biztonság oltárán? És fordítva is kérdezhetjük: létezhet-e igazi szabadság biztonság nélkül?

A válaszuk nem egyszerű, nem lehet egyszerű!

Kedves barátaim!

Nem lehet szabad az a közösség, amely nem érzi magát biztonságban, és nem lehet szabad az az ember, aki nem érzi magát biztonságban.

Az elmúlt egy év tapasztalatai pedig azt mutatják, hogy közösségünk biztonságérzete megrendült. Új fenyegetések jelentek meg, felerősödött a korábban kezelhetőnek gondolt magyarellenesség, ismét erőre kap a kizárólagosságra törekvő, szabadságra rárontó, gyűlöletből táplálkozó nacionalizmus.

Kollektív közérzetünket pedig egyre rontják az újabb és újabb, különböző szintekről érkező visszasságok, támadások – törvénytervezetek, intézményi túlkapások vagy éppen médiából ömlő gyűlöletkeltés és közösségi megbélyegzés. Az ember csak kapkodja a fejét, hogy mi folyik itt!

Bár nem látjuk, de pontosan tudjuk, ki az ellenfél.

Többek között azért nem látjuk, mert mindig újabb arcot ölt, új formában jelentkezik. Nem látjuk az igazi arcot, de érezzük, hogy elszánt – nem akar hátrálni.

Azt is látjuk, hogy új, profi eszközöket használ, amelyek úgy hatnak, mint a bumeráng: ha elmondjuk róluk a póre igazságot, akkor ezek a szavak, bármennyire igazak is, kedvezőtlenül hatnak vissza ránk. Így lehet például az igazságszolgáltatás bírálójának kikiáltani azt, aki soha nem szűnt meg hinni ebben az elvben, csupán fájlalja eltorzított gyakorlatát. Igen, a támadások új eszközeit nehezebb kivédeni, hiszen gyakran politikától független intézmények mögött jelennek meg.

Azt is látnunk kell, hogy ami ellenünk történik, az nem véletlen, hanem tervszerű és folyamatos.

Tisztelt szabadságszerető közösség!

Ki kell állnunk és el kell mondanunk, hogy nekünk ilyen körülmények között kell megvédenünk azt, ami a miénk. És ezredszer is vissza kell szereznünk azt, amit már egyszer megszereztünk, amiről azt hittük, hogy a miénk. Egyet azonban biztosan tudok: az Romániai Magyar Demokrata Szövetséget nem lehet megfélemlíteni. Nem alkuszunk, nem bújunk a sarokba a fenyegetések láttán.

A nehéz időkben is határozottan ki kell állnunk igazunk mellett, és világosan, erős hangon kell állást foglalnunk az igazságtalanság ellen. Bizonyosak vagyunk abban, hogy ameddig a magyar közösség szolidaritása is erősíti harcunkat, addig ellen tudunk állni minden ilyen törekvésnek.

Szélmalomharc ez? Gyakorta tűnhet annak is. Így nem csodálkozhatunk azon, hogy sokan ingerültté, elégedetlenné és indulatosá válnak. Értjük ezt a türelmetlenséget, értjük ezt az elkeseredést.

26 évvel ezelőtt is tudtuk, hogy nem lesz könnyű a jogainkat kiharcolnunk, jussunkért alkudoznunk a nemzetállam csatlósaival. Csalódnunk kellett, hiszen azt hittük, hogy ennek a kufárkodásnak vége szakadt azzal, hogy bebocsátást kaptunk Európába.

Lassanként már szinte minden téren bebizonyosodott, hogy ez a cél ellenfeleinknek csak annyit jelentett: szabad a vásár, bármit meg lehet tenni, mert Európa úgysem szól bele. Elég neki a maga baja, az ő szabadságával sincs éppen minden rendben!

De én azt javaslom, legyünk realisták, de ne veszítsük el a hitünket.

Merjünk még hinni abban, hogy azért mégis változott valami. Hisszük azt, hogy az egyenlőség, szabadság, testvériség 1848-as hármasszámát sem tágabb hazánkban, Európában, sem nálunk nem roppantotta még össze teljesen a közösségek egymással szembeni, sokszor erősödőnek tűnő intoleranciája.

Mert ami a kontinensünkön történik, az ránk, a mi szabadságunkra, a mi társadalmi békénkre is kihat. Ne higgyük azt, hogy itthon az etnikai indulatok felkorbácsolásának nincs köze ahhoz, ami jelenleg Európában zajlik.

Ameddig veszélyben van magyar identitásunk, addig szabadságunk sem lehet teljes. Mert akitől el akarják venni a nemzeti identitását, akinek az anyanyelvhasználati jogát vitatják, annak a szabadságát kérdőjelezzük meg. Aki nem tudhatja biztonságban identitásának legértékesebb elemeit, a nyelvet, a kultúrát, az nem mondhatja magát szabad embernek.

Igen, ez is az 1848-as magyar szabadságharc öröksége, tanulsága és üzenete. Közös értékünk a szabadság, közös értékünk a szabadság szeretete, mert nem egymás ellenében szeretjük a szabadságot. És senki sem lehet igazán szabad, amíg a mellette élő ember és közösség nem szabad, amíg veszélyben az ő szabadságának etnikai meghatározója. Ezt itt Közép-Kelet Európában minden nemzetnek meg kell tanulnia.

Ezt üzenjük román barátainknak is innen: a mi szabadságunk az ő szabadságukból semmit sem vesz el. A mi szabadságunkkal, hogy magyarként megmaradva éljünk őseink földjén, szülőföldünkön, nem csorbul az ő szabadságuk.

Nem bűn az, ha valaki szereti saját nemzetét, s tudnia kell úgy szeretni azt, hogy ne a másik rovására tegye. Ezt itt, Partiumban sem, de Erdélyben sem kell hosszasan magyarázni.

A 21. században ideje megtanulnunk, hogy ne egymás ellenében szeressük az anyanyelvünket, a kultúránkat, a nemzetünket. Ezt üzenjük ma innen hangsúlyozottan. Hiszen ha ezeket az értékeket egymás mellé helyezzük, akkor azt látjuk, hogy jól elférnek egymás mellett. És ha ezek elférnek, akkor nekünk, az értékek hordozóinak is el kell férnünk egymás mellett békében, szabadságban és egyenlőségben.

Ez lehet a mi egyik közös jövőtervünk, hölgyeim és uraim!

Együtt tervezni és építeni a jövőt és azt úgy tenni, hogy sem egymás szabadságát nem kérdőjelezzük meg, sem egymás nemzetét nem tekintjük a másik ellenségének.

Egymás nyelvét és kultúráját, nemzeti identitását tiszteletben tartva a szabadságot erősítjük, mert a szabadságból minél többen részesülünk, annál több van belőle, és a bizalmat erősítjük, ami nélkül nincs sikeres közösség, nincs sikeres család, barátság, nincs sikeres város és nincs sikeres ország sem. Hogyan lehetne akkor sikeres nemzet, bizalom nélkül, szabadság nélkül?!

Igen, tudom, hogy a történelemben ez nem volt mindig így. Tudom, nem könnyű a múlt sérelmeit meghaladni, nehéz a sztereotípiákon átlépni. De senki sem tud meggyőzni, hogy nem lehetséges! Senki sem tud meggyőzni, hogy nem érdemes! És arról különösen nem, hogy nem szabad! Ez a mi feladatunk!

Tisztelt egybegyűltek, kedves szatmárnémetiek!

Elsősorban a magyar közösségen belül kell megteremtünk a tartós békét. Nagyon fontos, hogy ne egymással viaskodjunk, harcoljunk, mert ezzel csak azokat erősítjük, akik ellenünk feszülnek. Nekünk, a magyar közösség tagjainak és politikai vezetőinek nem egymást kell legyőznünk, hanem a közösséget kell együttes erővel győzelemre vinnünk Szatmárnémetitől Kézdivásárhelyig. Ezért dolgoztunk azon, hogy létrejöjjön az új összefogás.

Ma is küzdeni kell az 1848-as, de az 1989-es célok eléréséért is, és ahogyan bő másfél évszázada, úgy erre ma is csak a bátrak képesek. Ahol összefogás helyett a széthúzás az úr, ott nincs erős közösség.

Ezért folytatni kell az elkezdett utat, cselekedni kell a családokért, mindezt pedig úgy, hogy a közösségen belül az összefogás és a béke lehetőségeit keressük közösen. Hiszen tulajdonképpen ez március 15. üzenete.

Kiállni, képviselni, kiharcolni – ez a hármas parancs vezérli az RMDSZ munkáját a következő időszakban, közösségünk szabadságáért és biztonságáért.